

der er Ingen, der siger Noget mod Høiesteret; men jeg tror, at det ikke kan beskrives, at Høiesteretsdommen har vakt megen Opmærksomhed, fordi den har skabt en Tilstand, der afviser fra, hvad der var almindelig antaget for at være Ret. Hvad de Kommuner angaar, hvor der findes kjøbenhavnske Landliggere om Sommeren, er det hævet over enhver Tvivl, at Dommen var meget overraskende. Ogsaa med Hensyn til andre Forhold gjælder det ikke, hvad den høitærede Minister sagde, at Høiesteretsdommen kun havde godkjendt den bestaaende Tilstand; tværtimod, den har skaaet et Slag til den bestaaende Tilstand, og hvis man har gjort sig bekendt med de Snekastningsregulativer, som foreligge fra de forskjellige Amtsræd, vil man ogsaa se, at de alle, saa vidt jeg veed, gaa ud fra en Forudsætning, der var meget forskjellig fra det Resultat, som nu er skaaet fast af Høiesteret. Det kan jo ikke overraske saa stærkt, at den høitærede Minister ikke finder, at Billighed taler i nogen høi Grad for, at vi faae det ubebyggede Hartorn draget ind med under Fordelingen af Snekastningsbyrden, det kan ikke overraske, naar vi veed, at den samme høitærede Minister har saa vanskelig ved at forstaa Billigheden af en ny Skyldsætning af Skovene. Da der imidlertid forleden Dag endogsaa blev afgivet Stemme fra godsæierlig Side til Fordel for en Dagsorden, som udtalte Duffet om en forandret Skyldsætning af Skovene, troede jeg, da jeg erfarede, at man ikke var saa uwillig fremt for en Forandring, hvad de kommunale Byrder angaar, at den høitærede Minister dog paa dette Punkt kunde stille sig noget mere imødefommende. Ganske vist fører det med sig, at der maa gjøres nogle Offre fra en Samsundsklasses Side. Hvis man fører den Politik, som har faaet Navn af Procuratorpolitik, saa at man ser Opgaven i at værges en bestemt Samsundsklasses Interesser til det Yderste, ja, saa gaar man selvfølgelig ikke med til en Omordning, heller ikke paa dette Omraade, saa overlader man Sagen til Fremtiden, til noget mere velvillige Efterfølgere. Men jeg tror ikke, at Nogen vil negte Billigheden af en Reform paa det Omraade. Naar man henviser til det mislykkede Forsøg for en halv Snes Aar siden paa at faae en ny Snekastningslov, glemmer man, at det Flertal, som forhindrede denne Lovs Gjenindsættelse, ikke var det Flertal, der dannede politiske Anskuelse med det nuværende Flertal her i Thinget. Dengang var Oppositionen, som det vil erindres, i Mindretal, saa man kan ikke drage nogen Slutning fra, hvad der skete dengang, til nu. Og i det Hele er det at tage sig Ringen noget let, naar den høie Regjering som Argument for ikke at ville gjøre Noget henviser til, hvor mange Lovforslag der bliver liggende. Thi naar Lovforslag blive liggende, kan det jo have en af to Grunde, enten den Grund, at man ikke vil fremme gode Lovforslag, eller den, at man ikke vil fremme

Lovforslag, fordi de ikke ere værd at fremme. — Med Hensyn til Dyrlegevesenet skal jeg kun gjøre en Bemærkning til den høitærede Minister. Jeg har lagt Mærke til, at den høitærede Minister, der ellers er en saa rolig Mand at forhandle med, paa visse mindre Punkter bliver noget varmere, og det gjælder da blandt Andet, naar Taleren bliver om to eller tre Slags Dyrleger. Sjøv nævnte jeg det, og den høitærede Minister svarede paa en meget varm Maade, idet han afviste Tanken om de tre Slags Dyrleger. Det Samme er Tilfældet idag. Men jeg maa hævde, at den høitærede Minister ikke har Ret til at kalde den tredie og mindst fornemme Klasse Dyrleger for Kvakalvere, thi de have en lovlig Ret til at udøve Dyrlegepraxis i begrænset Omfang. Enhver Mand har Ret til at kurere Kjør, Svin og Faar uden nogenformelt Examen og uden nogenformelt Bemyndigelse fra Nogen. Det er altsaa en fuldstændig lovlig Praxis, og derfor bør man ikke kalde denne tredie Slags Dyrleger for Kvakalvere. Naar ærede Medlemmer have fremdraget det specielle Andragende, som foreligger her, skal jeg dog bemærke, at det ikke dreier sig alene derom, thi den høitærede Minister har jo ikke Ret til at give Bevilling til Enkeltmand. Vi ønske derfor en Omvæntning, som giver enhver Mand, der praktisk godtgjør sin Dygtighed dertil, samme Ret til at udøve Praxis som de examinerede og autoriserede Dyrleger.

Svermøes: Uden iøvrigt at ville omtale de her foreliggende Andragender ønsker jeg kun at gjøre en Bemærkning, som jeg er foranlediget til ved Bemærkninger, der ere fremkomne dels fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Kreds (Rimestad), dels fra den ærede Ordfører (Larsen). Jeg tror nemlig, at de ærede Medlemmer have taget feil, desjom de tro, at Flertallet her i Thinget overhovedet saa bestemt har modsat sig Ordningen af Snekastningsagen i Overensstemmelse med det Forslag, der første Gang, tror jeg, blev forelagt i 1871, og hvis Behandling senere fortsattes i 1872 og 1873. Hvad det første Aar angaar, skal jeg ikke kunne sige noget Bestemt om det, men med Hensyn til det sidste Aar er det ganske bestemt, at det ikke er Tilfældet, idet jeg havde den Ære at være Formand i det Udvalg, der behandlede Sagen, og det var saa langt fra, at der var Uenighed derom, at jeg tror, at hele Udvalget, kun med Divergens af eet Medlem, var enig om at indstille til Folkethinget at vedtage Forslaget om Snekastningspligten med nogle maa Forandringer, som den høitærede Minister var enig i. Det tror jeg, at de ærede Medlemmer ville erindre. Sagen er altsaa ikke stødt paa nogen Modstand fra Flertallets Side, og naar Loven ikke blev ført igjennem dengang, var det jo, fordi det var en temmelig stor Sag, der fordrede en langvarig Behandling, og Samlingen